

σεως καὶ ἔχει ὄνειρων, πραγματοποιήσεως καὶ ἔχει σχεδίων. Γίνεται ἡρεμώτερος, εἰρηνικώτερος, ἀγαπητότερος, φιλοστοργώτερος, ἐργατικώτερος, ἀνθρωπινώτερος. Χρησιμοποιεῖ πρὸς τὸ καλὸν τῆς κοινωνίας καὶ τοῦ πολιτισμοῦ τὰς δυνάμεις, τὰς ἐποίας ἠντίλησεν ἐκ τῶν μυχῶν τῆς φύσεως κατὰ τὸ θέρος. Καὶ ὅταν ἐξαντληθῇ ἐν τῇ εὐδαιμονίᾳ τῆς ἀπολαύσεως καὶ τῆς ἐργασίας, ἰδοὺ πάλιν τὸ νέον θέρος διὰ νάνακνισθῆ καὶ νάναζωογονηθῇ. Τοιοῦτος εἶνε ὁ τύπος, ὑπὸ τὸν ὁποῖον μᾶς παρουσιάζουσι τὰς δύο μεγάλας καὶ ἀντιθέτους ἐποχὰς οἱ ἐπ' αὐτῶν φιλοσοφοῦντες.

*

Καὶ πῶς θὰ διέλθωμεν τὸν χειμῶνά μας ;

Πρῶτον καὶ κύριον πρέπει νὰ εἰμεθα σύνπεσις πρὸς ὅσα εἴπομεν ἄλιγον ἀνωτέρω. Τὸν χειμῶνα θὰ τον διέλθωμεν κυρίως ἐργαζόμενοι. Ἡ ἐργασία εἶνε φυσικὴ ἀνάγκη διὰ τὸν ἄνθρωπον καὶ ἐπομένως ἀπόλαυσις, ἀκριβῶς ὅπως ἡ ἀργία καὶ ἡ ἀνάπαυσις, ἡ ἐναλλαγὴ τῶν ὁποίων ἀποκαθιστᾷ τὴν τελείαν ζωὴν. Ἡ ἀτμοσφαιρικὴ μεταβολὴ καθορίζει φυσικῶς τὸν χρόνον τῆς ἐνασκήσεως τοῦ ἐνδὸς καὶ τοῦ ἄλλου. Ὁ χειμῶν εἶνε διὰ τὴν ἐργασίαν καὶ πρέπει νὰ ἐργασθῶμεν. Εἰς τὴν ἐμπρακτον προσευχὴν πρέπει νὰ ζητήσωμεν τὴν κυρίαν μας ἀπόλαυσιν. Δὲν εἶμαι ἱεροκλήρου· νομίζω ὅμως ὅτι διερμηνεύω τὴν ἐνδόμυχον φύσιν τοῦ ἀνθρώπου καὶ τὴν ἀληθῆ σκοπὸν τῆς ζωῆς. Ὡ ναί, εἶνε ἀπόλαυσις ἡ θεραπεία τῆς κλίσεως πρὸς ἐργασίαν τοιαύτην ἢ τοιαύτην καὶ μόνον θεραπεύων τὴν κλίσιν ταύτην ἐκκληροῦ ὁ ἄνθρωπος τὸν προορισμὸν δι' ὃν εὐρέθη ἐπὶ τοῦ κόσμου. . . . Εἶνε ἔως κοπιώδης καὶ ἀνιαρὰ κατὰ τὸ φαινόμενον ἡ ἐφαρμογὴ τοῦ ἀξιωματος· ἀλλ' εἶνε τόσον οἰκτροὶ καὶ δυστυχεῖς οἱ μὴ παραδεχόμενοι τὴν ἀλήθειάν του! Τὸ κατ' ἐμέ, πιστεύσατέ με, ἐὰν παρουσιάζετο ποτὲ ἐνώπιόν μου ἡ Καλὴ Μοῖρα, ἡ ὅποια κἀμινε χαρίσματα εἰς τοὺς θνητοὺς, χλιὰ ἔτη θὰ τῆ ἐζήτων ἀκμῆς πρὸς ἐργασίαν. . .

Ἦς πρὸς τὰς διασκεδάσεις τόρα, τὰς κυρίως χειμερινὰς διασκεδάσεις, ὡς τὰς ἐννοεῖ ὁ κόσμος συνήθως καὶ ἡμεῖς καμμίαν φοράν, δὲν θὰ μείνωμεν φέτος δυσηρεστημένοι, ἐὰν λάβωμεν μάλιστα ὑπ' ἔψαι καὶ τὴν παροιμιώδη μας, τὴν ποιητικὴν μας ὀλιγαρκίαν, ἀφ' οὗ εὐχαριστούμεθα μόνον μὲ τὴν λιανὰ δαδν, τὴν ὅποιαν δὲν παύει ὁ κλασικὸς μας οὐρανὸς νὰ καταπέμπῃ καὶ νὰ βορῶμεν ἡμεῖς, ἐξηπλωμένοι εἰς τὰ καθίσματα τῶν καφενείων ἢ ἐκχυνόμενοι ἀνά τοὺς περιπάτους. . . . Θὰ ἔχωμεν πρῶτον τὰς ἐορτὰς τῶν ἀργυρῶν γάμων τῶν Βασιλέων μας· θὰ ἔχωμεν τὴν περίοδον τῆς Βουλῆς, θερμῶδῃ καὶ ἐνδιαφέρουσιν καθ' ὅλα τὰ φαινόμενα· θὰ ἔχωμεν μελόδραμα γαλλικὸν εἰς τὸν μέγαν θέατρον καὶ ἑλληνικὸν θίασον, μὲ νέον ἀστέρα κλλιτεχνικὸν ἀνακαλυφθέντα ἐσχάτως ἐν Πάτραις, εἰς τὸ ἰνδικὸν ἐκεῖνο καὶ κομψότατον τῆς ὁδοῦ Προαστείου· θὰ ἔχωμεν—ὅπως πάντοτε δά—τὰς ἐορτὰς μας καὶ ἐπὶ τέλους τί δὲν θὰ ἔχωμεν! Ὑγείαν μόνον καὶ εὐτυχίαν εὐχόμεθα εἰς τοὺς ἀναγνώστας μας, νὰ διέλθωμεν τὸν καλὸν μας χειμῶνα καὶ νὰπολαύσωμεν τὰ μυρία τοῦ θῶρα.

ΚΟΡΑΙ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ!

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ Κ^α: HANNAH LYNCH

Μ Ε Ρ Ο Σ Β'.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΑ'.

Ἡ Τήνος

Ὡς ἀδάμας ροδόχρους ἐντὸς κύκλου σαφεινίνου, ἀπαστράπτων λάμψεις πορφυρᾶς καὶ κυανᾶς καὶ ἰσχροῦς ὑπὸ τὰς ἀκτῖνας τοῦ ἡλίου, ἡ Τήνος κεῖται ἐξηπλωμένη εἰς τὰς βαθεῖας ἀγκάλας τοῦ Αἰγαίου. Αἱ νῆσοι τῆς Ἑλλάδος φαίνονται ἐκ τῆς θαλάσσης περιβεβλημέναι ἀνέκφραστον ὠραιότητα. Τὸ φῶς καὶ ἡ σκιά, ἀποχρώσεις λεπταὶ καὶ χρώματα ζωηρὰ συμμιγνύονται καὶ συναποτελοῦν πάχνην φωτερᾶν, δυσεξήγητον ὅσον καὶ αἱ ἐντυπώσεις τοῦ θεατοῦ, ὁ ὁποῖος βλέπει καὶ θαυμάζει, ἀλλὰ δὲν δύναται νὰ αἰτιολογήσῃ τὸν θαυμασμόν του. Ἡ συγκίνησις μεταδίδεται ἕως τὰ ἄκρα τῶν δακτύλων, ὁ σφυγμὸς ἀδυνατεῖ ἐξ ἡδονῆς νοηλοῦς καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἀποσπῶνται ἀπὸ τὸ πρὸ αὐτῶν θέαμα· ἀλλ' ἡ καρδιά εἶναι ἡσυχος, πλήρης ἀμέτρου εὐχαριστήσεως, καὶ λόγων ἀνάγκη δὲν ὑπάρχει. Ἐδῶ λησμονεῖται ἡ λύπη καὶ ἡ ἀνησυχία. Ἐδῶ πραγματοποιεῖται τοῦ σοφοῦ Ἰνδοῦ τὸ ὄνειρον, «κυμαίνόμενον ἐλαφρῶς ἐπὶ τοῦ μῦθου σαλευομένου γαλανοῦ ὑγροῦ πεδίου, ἐνῶ γῆ καὶ οὐρανὸς καὶ θάλασσα συνενόουν ἐναρμονίως τὰ ἀλλάσσοντα χρώματά των. Ἡ ἀπέραντος γαλανὴ ἔκτασις προσλαμβάνει βαθμιαίως χροῖαν γαλακτώδη, ἀνταύγειαι πορφυραὶ ἀπλοῦνται ἐπὶ τῶν ἰσχροῦν βουνῶν καὶ τὰ μεταβάλλουν εἰς ροδόχροα.

Μόνον ὅταν ἡ λέμβος πλησιάσῃ εἰς τὸν ὑπνήλιν λιμένα τῆς μικρᾶς ὑπνήλης πόλεως, τότε μόνον διαλύεται τὸ ἐξάισιον ὄνειρον τοῦ παραδείσου. Τότε βλέπεις ἐκ τοῦ πλησίον τὰς λευκὰς οἰκίας μὲ τὰ πράσινά των παραθυρόφυλλα, οἰκίας αἱ ὁποῖαι φαίνονται ὡς νὰ ἐκοιμήθησαν κατὰ τὸν Μεσαιῶνα χωρὶς κανεῖς νὰ ἐνθυμηθῇ νὰ τὰς ἐξυπνήσῃ ἔκτοτε, καὶ ὅπισθεν αὐτῶν βράχους ἀγρίους καὶ γυμνὰ τὰ πλευρὰ τοῦ βουνοῦ. Ὅχι, δὲν εἶναι ἐπίγειος παράδεισος ἡ Τήνος. Προχωρῶν ἐκ τῆς μικρᾶς τῆς ἀποβάθρας, εὐρίσκεισαι ἐντὸς λαβυρίνθου στενῶν ρυπαρῶν ὁδῶν, διέρχεσαι ὑπὸ κακοσμήτους σκοτεινὰς καμάρας, καὶ καταλαμβάνεσαι ὑπὸ φόβου καὶ ἀηδίας, ὅσον καὶ ἂν ὑποτεθῆς ἀδιάφορος ὡς πρὸς τὰς λεπτότητας τοῦ πολιτισμοῦ. Εἰς τὰ ταπεινά ἐκεῖ καὶ οὐδαμῶς ἐκλυσιτικά καφενεῖα, καθ' ὅλας τὰς ἡμέρας καὶ ὥρας, κἀθηγνται ἀπ' ἔξω ἄνδρες ἀπελέκητοι καὶ κακοενδυμένοι, πίνοντες ἢ καπνίζοντες *ναργιλέδες*, τοὺς ὁποῖους οἱ ὑπηρεταὶ τοῦ καφενεῖου

προσφέρουν, κρατοῦντες τὸ ἐπιστόμιον εἰς τὰ χεῖλη των, οἱ δὲ καπνισταὶ ἀπὸ τὰ χεῖλη τοῦ ὑπηρετοῦ τὸ μεταβιβάζουσι ἀμέσως εἰς τὰ ἰδικὰ των χεῖλη, διακόπτοντες πρὸς στιγμὴν διὰ τοῦ ροφῆματος τοῦ ναργιλῆ τὰς ζωηρὰς συζητήσεις των. Συζητοῦν αὐτοὶ καὶ σχολιάζουσι τὰς ὑποθέσεις τῆς Εὐρώπης, τὴν δὲ φροντίδα τῶν ἰδικῶν των ὑποθέσεων ἀναθέτουσι εἰς τὴν θεῖαν πρόνοιαν καὶ εἰς τὰς γυναϊκάς των.

Καὶ ὅμως ἡ μικρὰ πόλις αὕτη ἔχει ἰδιάζον τι θέλγητρον. Αἱ στεναὶ τῆς ὁδοῖ, ὅταν δὲν εἶναι ἀστρωτοὶ, εἶναι μαρμαρόστρωτοί· αἱ ἑκατέρωθεν οἰκίαι, προσεγγίζουσαι φιλικῶς ἢ μία πρὸς τὴν ἄλλην, φαίνονται πρόθυμοι εἰς ἀνταλλαγὴν ἀμοιβαίων χειραψιῶν καὶ ἄλλων φιλοφρονήσεων. Ποῦ καὶ ποῦ κλάδοι φοίνικος διαγράφονται ἐπὶ τοῦ διαυγοῦς οὐρανοῦ. παρέκει δὲ τὰ πτερὰ ἀνεμομύλου, κυκλοτερεῖ ὡς ἀράχνης ὑπερμέγεθες ὕφασμα. Τὰ ἐκ τῶν βουνῶν κατερχόμενα νερὰ ψιθυρίζουσι μουσικώτατα ἐνῶ κατακυλοῦν ἐπὶ τῶν στυλινῶν μαρμάρων τῶν στενῶν δρομίσκων, καὶ τρέχουσι ἐπ' αὐτῶν ἄνω καὶ κάτω σαῦραι, ἀεικίνητοι καὶ περιχαρεῖς ὑπὸ τὴν λάμπην τοῦ ἡλίου. Ὀλίγον μακρύτερα κεῖται ἀξιοπεριέργος οἰκοδομή, τὸ ἱερόν τῆς Παναγίας, τὸ μέγα προσκυνητήριον τῆς Ἀνατολῆς. Ἐντὸς περιβόλου εὐρυχώρου περιέχεται τετράπλευρος στοά, καὶ τὰ οἰκήματα τῶν προσκυνητῶν, καὶ ναὸς παράδοξος, ἡμιβυζαντινοῦ ρυθμοῦ, πλήρης ἀφιερωμάτων κακοτέχνων ἐκ χρυσοῦ καὶ ἀργύρου. Ὑψοῦνται κατὰ λευκοὺς ὑπεράνω τῆς πόλεως εἰς τὴν κορυφὴν ὁδοῦ ἀνηφορικῆς, τῆς «ὁδοῦ τῆς Παναγίας», στρωμένης μετ' λίθους στυλινούς, καὶ ἑκατέρωθεν περιβαλλομένης ὑπὸ ἐλαιῶν ἀργυροχρῶν καὶ ὑπὸ μεγαλοπρεπῶν φοινίκων.

Ἡ νῆσος Τήνος ἔχει τὰς ἀξιώσεις τῆς. Δὲν προτίθεται νὰ τῆς τὰς διαφιλονεικήσω. Περιλαμβάνει ἐξήκοντα καὶ δύο χωρία. Τινὰ ἐξ αὐτῶν συγκροτοῦνται ὑπὸ τεσσάρων οἰκιῶν καὶ τριῶν ἐκκλησιῶν, εἰς ὅλα δὲ ὑπάρχει ἀνὰ μία τοῦλάχιστον ἐκκλησία δι' ἐκάστην δωδεκάδα κατοίκων. Οἱ ἐνδιαιφερόμενοι εἰς τὴν πολιτειαγραφίαν ἀναγνωσताί μου θὰ εὐχαριστηθῶσι μανθάνοντες ὅτι τὰ χωρία ταῦτα μοιράζονται εἰς τέσσαρας δημαρχικὰς περιφέρειας, μετ' τὸν δήμαρχόν τῆς ἐκάστην καὶ τὸν εἰρηνοδίκην τῆς, καὶ ὅτι ἡ νῆσος ἔστειλεν εἰς Ἀθήνας, ὡς ἰδίους ἀντιπροσώπους τῆς τρεῖς βουλευτὰς, ἀλλὰ τοῦτο μέχρις ὅτου, πρὸ τινῶν ἐτῶν, ὁ Κορς Τρικουπῆς ὑπέβαλεν ἀσπλάγγως νόμον, κατὰ συνέπειαν τοῦ ὁποῖου ἡ Τήνος συνεχωνεύθη εἰς μίαν μετ' ἀσπλάγγως νῆσους ἐκλογικὴν περιφέρειαν. Πᾶσα δόξα παρέχεται, ἡ δὲ ἰστορία ἀποδεικνύει ὅτι εἰς μάτην ἀνατίθενται ἐλπίδες εἰς ὑπουργοὺς καὶ ἡγεμόνας. Κύριος οἶδε τὸν λόγον, ἕνεκα τοῦ ὁποῖου ἡ Τήνος ἀπεγυμνώθη τῆς ἐκλογικῆς τῆς αὐτοπαρξίας.

Ἄλλὰ τί νὰ περιμένῃ τις ἀπὸ ὑπουργὸν ἐπιζητοῦντα οἰκονομίας, σκεπτόμενον μᾶλλον περὶ τῶν δανειστῶν τῆς Ἑλλάδος ἢ περὶ τοῦ μεγαλείου τῆς, καὶ νομίζοντα ὅτι τὸ ἔργον τὸ ὁποῖον τρεῖς βουλευτὰι δὲν ἠδύναντο νὰ ἐκτελέσωσι, θὰ τὸ ἐξετέλει εἰς μόνος. Ἡ κυριώτερα τῶν τριῶν πρῶν ἀντιπροσώπων τῆς Τήνου φροντίς ὑπῆρξεν ἡ παραμέλησις τῆς ὁδοποιίας. Οὔτε μίαν ὁδὸν ἔχει ὀλόκληρος ἡ νῆσος, βατὰ δὲ μέρη ὑπάρχουσι δύο καὶ μόνον· ἡ ὠραία κοιλάς τῆς Κολυμβήθρας καὶ τὸ μικρὸν ὀροπέδιον περὶ τὸ Κάστρου, ὅπου ἄλλοτε οἱ Βενετοὶ εἶχον τὴν ἑδραν τῆς ἐξουσίας των, — τὸ μόνον ἐπὶ τῆς νήσου φρουρίον των, ὑψοῦμενον ὑπεράνω τῆς ἐρειπωμένης ἤδη κωμοπόλεως Ἐξωβούργου. Ἡ ὄσσις αὕτη δρόμου ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἐρήμου κρημνῶν καὶ βράχων ἔχει ὡς σύνορα ἐξ ἑνός, τὸ ἐπισκοπικὸν χωρίον Ξυνάραν καὶ ἐξ ἄλλου, τὴν καθολικὴν μονὴν τοῦ Ἁγίου Φραγκίσκου. Ἄγνωστον ἐάν αἱ ὁδοὶ αὗται εἶναι λείψανα τοῦ Βενετικοῦ πολιτισμοῦ ἢ τῆς τουρκικῆς βαρβαρότητος, γνωστὸν ὅμως ὅτι δὲν κατεσκευάσθησαν ἐπὶ τῶν ἡμερῶν τῆς τριπλῆς συνταγματικῆς ἀντιπροσωπείας τῆς Τήνου. Καθ' ὅλα τὰ λοιπὰ μέρη τῆς νήσου, ὁ περιερχόμενος αὕτην εὐρίσκειται εἰς τὴν διάκρυσιν τοῦ ἡμίονου του· τὸ δὲ ἀνοικονόμητον ζῶον ἐπιδεικνύει συνήθως προτίμησιν ζωηρὰν διὰ τὰ ἄκρα τῶν κρημνῶν, ὑπεράνω βαραθρῶν, εἰς τὰ χεῖλη τῶν ὁποῖων ἀρέσκειται νὰ σκαλίζη τὸν δρόμον του. Ἀπὸ ὕψωμα σχεδὸν κάθετον καταβαίνει διὰ μιᾶς εἰς φρερὰ βάθη, ἐν τῷ μέσῳ πετρῶν, σχιῶν καὶ κνιδῶν, φέρει τὸν ἄκοντα καὶ περιφόρον ἀναβάτην ἐντὸς τῆς κοίτης χειμάρρου κατακυλοῦντος μουσικῶς τὰ νερά του, καὶ καταστρέφει ἀνεπιστρεπτὴ τὰ καινουργῆ ὑποδήματά του διὰ τῆς ἐπιμόνου προστριβῆς εἰς τοίχους ἀνίσους ἢ εἰς προέχοντας κλάδους. Ἄλλ' ὅμως, ἀφοῦ ἀπαῖξ ἐξοικειωθῆ πρὸς τὰς συγκινήσεις τοῦ τρόπου τούτου τοῦ ταξιδεύειν, ὁ περιηγητὴς ἀνακαλύπτει ὅτι τὸ ζῶον του εἶναι ἀσφαλές, ἂν ὄχι γοργόν, καὶ ὅτι, ὅσον τρομαστικά καὶ ἂν φαίνωνται αἱ ἰδιοτροπία τοῦ ἡμίονου του, ὅσον δύσκολον καὶ ἂν εἶναι τὸ νὰ τηρῆ ἀξιοπρεπῶς τὴν ἰσορροπίαν τοῦ σώματός του εἰς τοὺς ἀδιακόπους ἐκείνους ἀνηφόρους καὶ κατηφόρους, δὲν τρέχει ὅμως κίνδυνον ἢ κεφαλὴ καὶ τὰ μέλη του. Ὀλίγον κατ' ὀλίγον συνειθίζει, ὑποφέρει φιλοσοφικῶς τὰ βᾶσανά του, καὶ ἀρχίζει νὰ στρέφῃ ἀφόβως τὰ βλέμματα περὶ αὐτόν. Ἐὰν εἶναι ἐσπέρα, θὰ ὑψώσῃ τοὺς ὀφθαλμούς πρὸς τὰ ὠραῖα οὐράνια στρώματα καὶ θὰ παρατηρήσῃ τὴν λεπτὴν ἀχλύν, ἡ ὁποία βαθμηδὸν ἀμαυροῖ τὸ λαμπρὸν σαυφείρινον χρώμα των, ἐνῶ τὰ ἐλαφρὰ ροδόχρυσά νεφρὰ προσλαμβάνουσι χροιάς ὀπαλίνους. Θὰ ἰδῆ καταγοητευμένος τὸ ἀντίθετον θέαμα βράχων γυμνῶν καὶ ἐκτάσεων θύμου πορφυροῦ, —

τὰ κυκλάμινα κυματίζοντα ἐπὶ τῶν βράχων — τὰς παπαρούνας ὑψούσας τὰς ἐρυθρὰς κεφαλὰς των, — τὰ λευκάνθεμα σείοντα τὰ πέταλά των ὡς ἀφρόν λευκόν ἄνωθεν τῆς πρασίνης γλόσσης, ἢ τὰς ἀνεμώνας ποικιλλούσας τῶν ἀγρῶν τὴν ἀποψιν. Καὶ ἀναδίδουν οἱ θάμνοι καὶ τὰ ἄνθη ἄρωμα εὐφραίνον τὰς αἰσθήσεις. Ὑπεράνω δὲ τῶν φαιῶν κλώνων τῶν ἐλαιῶν φαίνεται πανταχόθεν τὸ ἐπὶ μᾶλλον καὶ μᾶλλον βαθυόμενον κυανοῦν χρῶμα τῆς θαλάσσης, ἐπὶ δὲ τῆς κλιτύος τοῦ βουνοῦ τὰ ἀπέχοντα λευκὰ χωρία, ἀπαστρέπτουν ὡς ἀδάμαντες, ἐν τῷ μέσῳ τῶν περικυκλούντων αὐτὰ ἀγρῶν καὶ κήπων. Καὶ ἐπικάθηται εἰς πάντα ταῦτα ἡ γαλήνη τῆς ἀμεριμνίας, εὐδαιμονία τις ἀπλοϊκὴ, ἢ ὅποια δὲν ἔχει τί ν' ἀποκρύψει καὶ δὲν ἐπιζητεῖ σκιάν, καὶ φαίνεται ὡς νὰ ἐξυμνῇ μυστηριωδῶς τὸ μεῖδιμα τῆς θαλάσσης, τὴν δόξαν τῶν οὐρανῶν, τὰς ποιικίλλας ὠραιότητος τοῦ αἰγιαλοῦ, τοῦ βουνοῦ καὶ τῶν κοιλάδων.

Οἱ κάτοικοι εἶναι ἀπλοὶ ὅσον καὶ ἡ νῆσός των ἡ ζωὴ των διέρχεται ἀπερίσπαστος, ἐπίσης ἀπηλλαγμένη καὶ τῶν δεινῶν τῆς πενίας καὶ τῶν πειρασμῶν τοῦ πλοῦτου. Τὸ ἐργάζεσθαι τὸ ἀποστρέφονται, κατορθῶνουν δὲ νὰ τὸ ἀποφεύγουν, καθὼς ἕκαστος Τήνιος εἶναι ἰδιοκτητῆς ἐνὸς κήπου, ὀλίγων δένδρων, μιᾶς αἰγός, ἐνὸς χοίρου, τινὲς δὲ καὶ ὄνου προσέτι. Ὅχι τόσοσιν καθαροὶ αὐτοί, ἔχουν τὰς οἰκίας των καθαρωτάτας καὶ πάντοτε φιλοξένως ἀνοικτάς.

Ἄλλ' ἀφίνοντες τὰ ὑψηλὰ γενικῆς ἐπισκοπήσεως παρακαλοῦμεν τὸν ἀναγνώστην νὰ προσηλώσῃ τὸ βλέμμα ἐπὶ τοῦ μικροῦ χωρίου Συνάρας. Δύο πράγματα ἐλκύνουν ἰδίως τὴν προσοχὴν ἅμα εἰσέλθῃ τις εἰς τὴν μόνην ὁδὸν του: ὁ μέγας ἀριθμὸς χοίρων καὶ ἀπλύτων παιδιῶν ἐξ ἐνός, ἐξ ἄλλου δὲ τὰ ἔγχρη ἐρημώσεως καὶ τὰ μαυρισμένα λείψανα προγενεστέρως εὐημερίας μεταξὺ νεοδημῶν οἰκιῶν καὶ οἰκίσκων. Πλησίον ἐξωστῶν σκεπασμένων μὲ δράνας καὶ ἀνοστολισμένων, βλέπεις τοίχους ἐρειπωμένους, καὶ κλώνους συκῆς διαπερῶντας κατεστραμμένα παράθυρα, καὶ παράδοξα, οἰκόσημα Βενετικὰ σκαλισμένα ἐπὶ παλαιῶν πλακῶν μαρμάρου, ἄνωθι θυρῶν ἢ παραθύρων, ὅπου αἱ περιστεραὶ πρὸ αἰῶνων ἀπέκτησαν δικαίωμα κατοχῆς. Παραπλευρῶς μικρὰς ἐκκλησίας ἐπιδεικνυούσης ἀλαζονικῶς τὴν νεκρὰν ἀσχημίαν της, κεῖται σειρὰ οἰκιῶν τὰς ὁποίας ἡ πολυκαιρία ἐκίτρινισε καὶ ἐμαύρισε. Οἱ τοίχοί των κατάστικτοι ἀπὸ τρύπας περιστερεῶν, καθὼς πρόσωπον μὲ στίγματα εὐλογίας, φαίνονται ὡς νὰ ὑπέστησαν ὄλας τοῦ Μεσαιῶνος τὰς πολιορκίας.

Σκοτεινὴ καμάρια χωρίζει εἰς δύο τὴν ὁδὸν τοῦ χωρίου. Ἄντι ξενοδοχείου ὑπάρχουν τρία συνεντευκτήρια: τὸ σκοτεινὸν καταφύγιον τοῦ σιδηροδρομοῦ, τὸ ἐργαστήριον τοῦ μαραγκοῦ, καὶ

τὸ μόνον ἐκεῖ παντοπωλεῖον. Τοῦτο ἀνήκει εἰς τὸν κομψευόμενον Μῆτρον. Ὁ ἀξιόλογος αὐτὸς παντοπώλης, μὲ τὸ ἐπιβλητικὸν του ἀνάστημα, τείνον πρὸς πολυσαρκίαν, φορεῖ δακτυλίδι εἰς τὸν λιγανόν καὶ τὸ φέσι στραβὰ εἰς τὴν κεφαλὴν του. Εἶναι νυμφευμένος, ἔνεκα τούτου δὲ λαμβάνει ὕφος μελαγχολικόν, ἐπαυξάνον τὸ δέλεαρ τοῦ κοκκίνου του λαιμοδέτου, ὅποταν ἔλθῃ εἰς συναλλαγὰς ἢ συνομιλίαν μὲ γυναῖκα μὴ ὑπερβάσαν τὰ τεσσαράκοντα. Ἄλλ' ἀπὸ τὰ τεσσαράκοντα καὶ ἐπάνω τὸ πρᾶγμα ἀλλάζει, ἡ δὲ Κυρὰ Μῆτραйна ὑπερέβη τὸ σεβάσμιον τοῦτο ὄριον ἡλικίας. Ἐκεῖ πλησίον ὑπάρχει βρύσις, ὅπου αἱ γυναῖκες συνέρχονται μὲ τὰς κοκκίνας στάμνας των διὰ προμήθειαν νεροῦ καὶ χάριν συναναστροφῆς καὶ συνδιαλέξεως. Τὴν βρύσιν περιβάλλει βαθὺ ὑγρὸν περιτείχισμα μαυρισμένον καὶ σκεπασμένον ἐκ φυτῶν παρασίτων, μὲ βαρείας ξυλίνας δοκοὺς ὑποστηρίζουσας τὸ στέγασμά του, παρέκει δὲ κεῖται τὸ κοινὸν πλυσταρεῖον, ἐν εἶδει λευκῆς μαρμαρίνης, περίξ τῆς ὁποίας αἱ πλύστρια γονατισταὶ τρίβουν τὰ ἄπλυτά των, συνμιλοῦσαι χαμηλοφώνως, ποῦ καὶ ποῦ δὲ ὑψοῦσαι τὴν φωνὴν μέχρις ὀξείας συρίγματος.

Αἱ μονόπατοι οἰκίαι τοῦ χωρίου ἔχουν πρὸ τῆς θύρας της ἐκάστη κλίμακα μαρμαρίνην, ἀπολήγουσαν εἰς ἐξώστην πρὸ τῆς εἰσόδου, τὸ δὲ ὑπόγειον χρησιμεύει ὡς σταῦλος διὰ τοὺς ἡμίονους, τοὺς ὄνους ἢ καὶ ἄλλα ζῶα.

Πέραν τῆς βρύσεως κεῖται ἡ καθολικὴ ἐκκλησία καὶ ἡ ἐπισκοπὴ μὲ τὸν κηπὸν της. Ἡ ἐκκλησία εἶναι ἀρκετὰ μεγάλη ἀλλ' ὄχι καὶ ὠραία, ἡ δὲ κατοικία τοῦ ἐπισκόπου, ἄχαρις κεντρικὴ οἰκοδομῇ, φέρει ὡς μόνον στολισμὸν τὰ κατακόκκινά της κεραμίδια, ἀλλ' ὁ περὶ αὐτὴν κήπος εἶναι θελτικώτατος. Καρδερῖνα: κελαιοῦν ἀναμέσον τῶν ἀνθισμένων πασχάλων καὶ τὰ ῥέοντα μικρὰ ῥυάκια οὐδέποτε σιωποῦν ἐκεῖ. Εἰς τὸ κέντρον τοῦ κήπου ὑπάρχει μεγάλη λιθόκτιστος δεξαμενὴ καὶ ἡλιακὸν ὠρολόγιον, τὰ δὲ πορτοκάλια κρέμανται ὡς σφαῖραι χρυσαὶ πλησίον τῶν σκιερῶν κυπαρίσσω. Ἡ κοιλάς ἡ ὅποια ἐκεῖθεν φαίνεται εἶναι ἀληθὴς κοιλάς εὐδαιμονίας. Αἱ ἐλαίαι ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου τὴν ἐπικαλύπτουν μὲ εἶδος πάχνης ἀργυρᾶς, ἐν τῷ μέσῳ τῆς ὁποίας ἀναφαίνεται ζωηρότερον τὸ φύλλωμα τῶν συκῶν καὶ τῶν μωρέων. Τὰ βουνὰ τῶν περικειμένων νήσων διαγράφονται λαμπρῶς εἰς τὸν οὐρανόν, ὀλόγυρα δὲ τῶν καμπύλων γραμμῶν των καὶ μέχρι τῶν ροδοχρῶν παραλίων τῆς Εὐβοίας, ἀπλοῦται ἀπαυγάζουσα ἡ κυανὴ θάλασσα, ἐνῶ διὰ μέσου τῆς πρασίνης κοιλάδος τῆς Κολυμβήθρας ἔρπει ὀραιοειδῶς ῥυάξ ἀργυροῦς. Ἐὰν στραφῆς πρὸς τὰ ὀπισθεν ἢ θέα μεταβάλλεται ὀλοσχερῶς. Βλέπεις ἀντικρῦ σου τοὺς γυμνοὺς βράχους ἀγρίου βουνοῦ, ὑψομένου ὑπεράνω ἀλλη-

λοδιαδόχων χωρίων περιβαλλομένων ἀπὸ κή-
πους, ὅπου ἐπιδεικνύουν τὰ ποικίλα χρώματά των
γεράνια, γαρύφαλλα, καὶ ρόδα καὶ κάκτοι. Ἐδῶ
δὲ κ' ἐκεῖ οἱ ἀνεμόμυλοι προτείνουν ἐπὶ τῆς γῆς
τὴν μακρὰν σκιάν των. Καὶ πλήθη περιστέρων
διασχίζουν τὸν διαυγῆ ἀέρα, ὡς νιφάδες χιόνος
ἡλιοφώτιστοι, καὶ ἐπὶ τῶν βράχων αἱ αἴγιες βό-
σκουν ἀναμέσον τῶν εὐωδῶν θάμνων.

Ἡ οἰκία τοῦ Κυρίου Περικλέους Τελάχα κεῖ-
ται ἔξω τοῦ χωρίου. Ἡ μόνη πρὸς αὐτὴν ὁδὸς
εἶναι ἡ κοίτη μικροῦ ρυακίου. Τὰ ὀλίγα κρυ-
στάλινα νερά ρέουν ψιθυρίζοντα γοητευτικῶς
ἐπὶ τῶν πετρῶν ὅπου πατεῖς, καὶ βρέχουν τὰ
ὑποδήματά σου. Ἐπειτα διασκελίζεις τὴν κοι-
την χειμάρρου, ἀπωθῶν ὅπως καλλίτερα δυνηθῆς
ἀκανθώδεις κλάδους βάτων καὶ καλάμους, διέρ-
χουσα ἀγρὸν λιθοσκεπάστον, πηδᾶς ὑπεράνω τοί-
χων χαμηλῶν χωρίζοντων τὰ χωράφια, καὶ πα-
τεῖς ἀδιακόπως ὑπὸ τοὺς πόδας σου τὰς ὠραίας
κορυφὰς ἀγρίων ἀνθῶν. Σὲ θέλγουν τὰ χρώματα
καὶ ἡ εὐωδία των, καθὼς καὶ ἡ ποικιλία τῶν
πέριξ δένδρων καὶ θάμνων. Πλάτανοι ὑψοῦνται
ὑπεράνω μύρτων καὶ ροδοδαρῶν, — τῆς ἀμπέ-
λου τὰ φύλλα ἀρχίζουν νὰ ἐκτυλίσσωνται, — ἐπὶ
δὲ τῶν βράχων κρέμονται χαριέντως τὰ κυανο-
πράσινα πολυτρίχια. Καὶ τὰ πτηνὰ κελαδοῦν
τριγύρω σου καὶ ἀκούεις τὸν λεπτὸν ρόχθον τοῦ
νεροῦ ρέοντος ἐπὶ τῶν πετρῶν.

Ἡ οἰκία τοῦ Τελάχα ἐκτίσθη πρὸ αἰώνων ὑπὸ
εὐγενοῦς Βενετικῆς οικογενείας. Τὰ οἰκόσημά της
μένουν εἰσέτι ἐπὶ τοῦ τοίχου, ἐκατέρωθεν τῆς θύ-
ρας, μὲ λατινικὴν ἐπιγραφὴν ὑπὸ γόνδολαν βε-
νετικὴν. Ἐκ τοῦ ὑψώματος ὅπου κεῖται ἡ οἰκία
φαίνονται αἱ δύο κοιλάδες ἢ φάραγγες, αἱ χωρί-
ζουσαι τὰ πέριξ βουνά, — βουνὰ τῶν ὁποίων μό-
νος στολισμὸς εἶναι τὰ χρώματά των καὶ τὰ ἐπὶ
τῶν κορυφῶν των διαθαίνοντα νέφη καὶ αἱ σκιαι-
τῶν νεφῶν, διακόπτουσαι παροδικῶς ἐπὶ τῶν πλευ-
ρῶν τοῦ βουνοῦ τὸ φαιδρὸν ἀπαύγασμα τοῦ ἡλίου.

Ὅπισθεν τῆς οἰκίας φαίνεται τὸ παλαιὸν Κά-
στρον, ἀπογυμνωθὲν τῆς προτέρας του δόξης,
ἀλλ' ὑπερηράνως ἐπιδεικνύον τὴν φαιάν καὶ πορ-
φυρᾶν του ἐρήμωσιν, καὶ ὑψούμενον ἔτι ἐν τῷ
μέσῳ τῆς νήσου, ὡς ἀκρόπολις της.

Ἡ πρὸ τῆς οἰκίας ὑπαίθρος αὐλὴ εἶνε πλή-
ρης ἀνθέων. Εἰς τὸ μέσον αὐτῆς ὑπάρχει πηγάδι,
καὶ ἐκατέρωθεν αὐτοῦ δύο φοίνικες καὶ κάθισμα
ξύλινον ὑπὸ ἕκαστον φοίνικα. Κλίμαξ μαρμαρινὴ
φέρει εἰς τὴν οἰκίαν δι' ἐξώστου εὐρυχώρου, στε-
γασμένου μὲ δρᾶναν ἀμπέλου. Ἐκ τοῦ ἐξώστου
φαίνονται μακρὰν ἢ Σύρος, ἢ Δῆλος καὶ ἡ Νάξος,
ὑπὸ δὲ τοὺς πόδας σου οἱ πρὸς τὴν θάλασσαν
κατηφοροῦντες ἀγροί, καὶ τὰ περικυκλοῦντα τὴν
οἰκίαν περιβόλια καὶ ἀμπέλια. Ἐντὸς τῆς αὐλῆς
κάθεται σκύλος, παρατηρῶν ὑπνηλῶς τὰς κινή-
σεις ἐργάτου, σκάπτοντος ἐκεῖ εἰς μίαν γωνίαν. —

Ἦσυχία ἐπικρατεῖ πανταχοῦ καὶ σιωπῆ, ἡ αὐτὴ
δὲ σιωπῆ καὶ ἐντὸς τῆς οἰκίας βασιλεύει.

Ἡ αἴθουσα, εἰς τὴν ὁποίαν ἐκ τοῦ ἐξώστου
εἰσέρχουσα, εἶναι ἀπλουστάτη. Τὰ πάντα λευκά.
Λευκὸς ὁ σοφᾶς, λευκὰ τὰ παραπετάσματα καὶ
τὰ λινα ἰσκιόματα τῶν καθελῶν. Μόνον ἐπὶ
τῆς τραπέζης, τάπητος κόκκινος μὲ θαυμάσια βυ-
ζαντινὰ κεντήματα. Ἐπὶ δὲ καρδίνης σκευοθή-
κης διάφορα ἀγγεῖα ἀρχαῖα καὶ λύχνοι, καὶ ἐντὸς
δίσκου νομίσματα ἀρχαῖα ἐπίσης καὶ σκευὴ τινὰ
ἀργυρᾶ ἐξαισίας τέχνης. Εἰς ἕν κοίλωμα ἐντὸς τοῦ
τοίχου εἶναι καρφωμένα: ξύλινοι θέσεις, καὶ ἐπ' αὐ-
τῶν βιβλία — οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες συγγραφεῖς.

Πλησίον παραθύρου, ὁπόθεν φαίνεται τὸ Κά-
στρον, ἐνώπιον μικρᾶς τραπέζης, κάθεται γέρον,
κύπτων ἐπὶ βιβλίου, ἐλληνικοῦ ἀρχαίου, ἐννοεῖ-
ται. Ἀναγινώσκει μετὰ προφανοῦς τέρψεως, ἄνευ
βίας, ὅπως καλὸς γνώστης οἴνου πίνει σιγὰ σιγὰ
ἐκλεκτὸν ποτήριον. Ποῦ καὶ ποῦ ὑψώνει τοὺς
ὀφθαλμούς καὶ μετακινεῖ τὸν μαῦρον σκοῦφον ἐπὶ
τῆς κεφαλῆς του, ἢ κάμνει σιγὰ τὰ ὁποῖα κα-
πνίζει μὲ τὴν αὐτὴν βραδύτητα καὶ τὴν αὐτὴν
ἐκχρᾶσιν εὐχαριστήσεως, μὲ τὴν ὁποίαν ἀναγι-
νώσκει τὸ βιβλίον του. Τὸ πρόσωπόν του εἶναι
ἀνθρώπου νοήμονος καὶ σοβαροῦ, ἡ δὲ κεφαλὴ
καὶ ὁ πώγων του παριστάνουν ἀσύνηθες μίγμα
τριχῶν ἄσπρων καὶ μαύρων.

Τὴν ἀνάγνωσιν του διέκοψε γραῖα εἰσελθοῦσα
εἰς τὸ δωμάτιον, — μικρὸσωμος, εὐσταλῆς γραῖα,
μὲ ὕψος ζωηρὸν καὶ δραστήριον, καὶ μὲ δύο ὑπερ-
φυσικῶς μαύρους ὀφθαλμούς, λάμποντας ἐν τῷ
μέσῳ τοῦ μελαγχρῖνου τῆς προσώπου. Τὸ φόρεμά
της ὁμοιάζε πρὸς μαῦρον σάκκον, τὴν κεφαλὴν
της ἔστρεφε φακίῳλι, γύρω δὲ αὐτοῦ περιεστρέ-
φето πλατεῖα πεζεῖς εἰς τριχῶν ξένων, κατὰ τὸν
ἄνοστον συρμὸν τῶν Τηνίων γυναικῶν. Τὸ ὄνομά
της ἦτο Ἄνουντσιάτα.

— Τὸ ἔφεραν ἀπὸ τὴν χώραν, ἀρέντη, εἶπε,
δίδουσα εἰς αὐτὸν τηλεγράφημα.

Ὁ κ. Περικλῆς τὸ ἔλαβεν ἐκ τῶν χειρῶν της,
τὸ ἤνοιξεν ἡσυχῶς κατὰ τὴν συνήθειάν του —
συνήθειαν φυσικῶς ἀποκτωμένην ἐπὶ νήσου ἡσύ-
χου καὶ ὑπνηλῆς.

Τὸ τηλεγράφημα ἦτο τοῦ ἀδελφοῦ του, ἀνήγ-
γελλε δὲ τοῦ Λάνεκ τὴν ἔλευσιν εἰς Τῆνον. Ὁ
κ. Περικλῆς συνωφρυνθὴ ἀναγινώσκων τὴν κοι-
νοποίησιν, ἡ ὁποία ἦτο μᾶλλον ἀπερίσκεπτος καὶ
ἀπότομος. Ὁ Κωνσταντῖνος ὑπεδείκνυεν ὅτι ἡ
ἄριξις τοῦ ξένου ἠδύνατο νὰ ἐπηρεάσῃ τὸ μέ-
λον τῆς Ἰναρίμης.

Ὁ κ. Περικλῆς ἔθλιψε εἰς βόλον τὸ τηλεγρά-
φημα.

— Ὁ ἀδελφός μου μᾶς στέλλει ἕνα ξένον,
Ἄνουντσιάτα, εἶπε ξηρὰ ξηρὰ.

— Ξένον! τὰ ἔχασε ὁ ἀδελφός σας; ἀνερω-
νήσεν ἡ γραῖα, ἡ ὁποία ἐκ τῆς μακρᾶς ὑπηρεσίας

εἶχεν ἀποκτήσει τὸ προνόμιον νὰ λέγῃ τὴν γνώμην τῆς εἰς τὸν Κύριόν τῆς.

— Ὁ ἴδιος ἦτο καὶ εἶναι πάντοτε, ὑπέλαθεν ὁ κ. Περικλῆς. Ἄλλ' αὐτὸ δὲν ἐμποδίζει τὰ χρέη τῆς φιλοξενίας.

Κύτταξε λοιπὸν νὰ ἐτοιμάσῃς δωμάτιον διὰ τὸν ξένον.

— Νὰ ἐτοιμάσω! τὰ δωμάτιά μου ἐμένα εἶναι πάντοτε ἑτοιμα, εἶπεν ἡ Ἀνουντσιάτα προσβληθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐκφρασθεῖσης ὑπονοίας ὡς πρὸς τὰ τῆς ὑπηρεσίας τῆς.

— Τὸ 'ξεύρω, τὸ 'ξεύρω, — ἀλλὰ θὰ ἔγῃς ν' ἀλλάξῃς τὰ σινδόνια, νὰ ἀερίσῃς τὸ δωμάτιον... ὁ ξένος πάσχει, καὶ οἱ ἄρρωστοὶ θέλουν πολλὴν περιποίησην.

Καὶ ὁ γέρον ἐκίνησε μεγαλοπρεπῶς τὴν χεῖρα, διὰ νὰ δώσῃ τέλος εἰς τὸν διάλογον. Δὲν ἠδύνατο ὅμως καὶ νὰ παύσῃ σκεπτόμενος περὶ τοῦ πράγματος. Μὲ τὸ βιβλίον ἀνοικτὸν ἐνώπιόν του, ἔστρεψε τὰ βλέμματα ἀπὸ τὸ ἐν παράθυρον εἰς τὸ ἄλλο, βλέπων πότε πρὸς τὸν ἐξώστην καὶ πότε πρὸς τὸ Κάστρον.

Ἄλλ' ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἐξεγείρῃ τὴν πατρικὴν μέριμνάν του τὸ τηλεγράφημα τοῦ Κωνσταντίνου; Γαμβρός διὰ τὴν Ἰναρίμην! Ἀνοησῖαι! Πῶς νὰ φαντασθῇ τις ὅτι ξένος ἀγνωστος, τὸν ὅποιον ἐκ τύχης συνήντησεν ὁ ἀδελφός του, θὰ ἦτο ὁ κατάλληλος σύζυγος διὰ τὸν θησαυρόν του; Παρεκτὸς τούτου, εἶχεν ἀπόφασιν νὰ μὴ τὴν δώσῃ εἰς ἄνδρα μὴ γνωρίζοντα κατὰ βάθος τὴν ἀρχαίαν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν. Ἐγνωρίζε δὲ ὁποῖου εἶδους ἑλληνιστὰς στέλλει συνήθως ἡ Εὐρώπη εἰς τὴν Ἑλλάδα: εἴτε νεανίσκους νομιζοντας ὅτι τὰ ἤξεύρουσιν ὅλα, ἢ γέροντας ἀρχαιολογουοντας, — καὶ τοὺς μὲν καὶ τοὺς δὲ προσφέροντας βραβεροφώνως τὴν Ἑλληνικὴν καὶ γνωρίζοντας ἐπιπολαιῶς τὸν Ὅμηρον καὶ τὸν Πλάτωνα. Τοὺς τοιοῦτους λογίους δὲν εἶχε πολλὴν ὄρεξιν νὰ γνωρίσῃ ἐκ τοῦ πλησίον. Ὡς πρὸς τὴν Ἰναρίμην, ἀκόμη ὀλιγώτερον θὰ τοὺς ἐνοσσιμύετο ἐκεῖνη. Ἡ ὠραιότης καὶ αἱ γνώσεις τῆς, ἔδιδον εἰς αὐτὴν τὸ δικαίωμα νὰ εἶναι δύσκολη.

Ἐνῶ ἐσκέπτετο ταῦτα, διήλθε μία σκιὰ ἐξωθεν τοῦ πρὸς τὸν ἐξώστην παραθύρου καὶ ἤνοιξε τὴν θύραν ὠραία νεανίς.

[Ἐπειτα συνέχεται] Κατὰ τὸ ἀγγλικὸν ὑπὸ Δ. Β.

ΝΟΗΜΟΣΥΝΗ ΤΩΝ ΨΙΤΤΑΚΩΝ

Ἀπὸ εἴκοσι καὶ τριῶν ἐτῶν ἔχω φαῖδν τεφρόχρουν μετ' ἐρυθρᾶς οὐρᾶς θῆλυν ψιττακὸν τοῦ Γκαμπόν, ἡλικίας τεσσαράκοντα ὀκτῶ περίπου ἐτῶν, οὗτινος ὁ ἀναγνώστης εὐρίσκει παρατεθειμένην ἐνταῦθα τὴν εἰκόνα τὸ πτηνὸν τοῦτο, οὗ ἡ πτέρωσις διατηρεῖται ἔτι ἄριστα, διακρίνει ἕκτακτος νοημοσύνη, ἣν ἐνόμισα ἐνδιαφέρον νὰ γνωρίσω τοῖς ἀναγνώστασι.

Τὸ ἴδιως χαρακτηρίζον τὸ πτηνὸν τοῦτο συνίστα-

ται εἰς τοῦτο: οὐ μόνον μιμεῖται καὶ ἀναμιμνήσκειται πάντα ψόφον καὶ ἤχρον ἐν ἀκούει, ἀλλὰ συγχρόνως καὶ δημιουργεῖ καὶ συνθέτει τοιοῦτους.

Προτοῦ γίνῃ κτήμᾳ μου τὸ πτηνόν, εὐρίσκειτο ἐν Παρισίοις ἐν οἰκίᾳ κατοικουμένη ὑπὸ πολλῶν ἐνοικιαστῶν. Ἐμιμείτο τὰς φωνὰς τῶν πυργιτῶν τῶν οἰκούντων ἐπὶ τῆς στέγῃς τῆς οἰκίας ταύτης καὶ συχαζόντων τὴν αὐλὴν αὐτῆς, τὰς κατὰ τὸ ἔαρ μάχας ὅπως καταλάβωσι νεοτιάν, τὰς διαρκεῖς αὐτῶν ἡμερινὰς φιλονεικίας. Ἐμιμείτο ἐπίσης ἀπάσας τὰς φωνὰς τῶν πλανοδίων πωλητῶν τῶν Παρισίων, ἰδίως τῶν πωλούντων καὶ ἀγοραζόντων πεπαλαιωμένας ἐνδυμασίας. Πολλὰκις δὲ οἱ ἐνοικιοῦντες ἤπαθήθησαν ὑπὸ τῆς φωνῆς τοῦ ψιττακοῦ, διότι τόσο πιστῶς ἀπέδιδε ταύτην.

Ὅτε μοὶ ἔδωκε τὸ πτηνὸν τοῦτο ὁ γυναικάδελφός μου, κατὰ τὸν πλεμον τοῦ 1870, τὸ παρέδωκα εἰς τὴν ἐξοχὴν εἰς τὸν ἐνοικιαστὴν τοῦ κτήματός μου, διότι ἀπετέλουν μέρος τοῦ στρατοῦ τῶν Παρισίων. Ἐν τῇ ἐξοχῇ ἡ μνήμη του ἐπλουτίσθη τότε καὶ ἐξέμαθε ἅπαντας τοὺς ψόφους τῆς φύσεως, ἐπίσης τὴν φωνὴν τῆς ὄρνυγος, τῆς γλαυκός, τῆς κίσσης, τῆς ὀρνίθος, τοῦ ἀλέκτορος καθ' ὅλας τὰς ποιικιλίας τῆς φωνῆς. Διακρίνεται δὲ ἰδίως ἀναπαράγων τὰς σπαρακτικὰς ἐκεῖνας φωνὰς σφαζομένου χοίρου, εἰς ἣν ἐκτέλεσιν φαίνεται παρασταθῆν.

Ἀρχεται πρῶτον διὰ τῶν διακεκομμένων φωνῶν τῶν βαθειῶν ἢ ὀξειῶν τῆς ἀνυπομονησίας καὶ φρίκης τοῦ ὀδηγούμενου εἰς σφαγὴν ζώου· μετὰ ταῦτα ἐκβάλλει τοὺς ὀρυγμούς τῆς σφαγῆς καὶ ἀγωνίας· πάντα δὲ ταῦτα μετὰ τῆς αὐτῆς χροιάς, τῶν αὐτῶν παραλλαγῶν καὶ τοῦ ὕψους ὅπως καὶ τὸ ἴδιον ζῶον.

Καίτοι δὲ ἀπὸ εἴκοσι καὶ δύο ἐτῶν, δὲν παρέστη πλέον εἰς τοιαύτην ἐκτέλεσιν μηδὲ ἤκουσε τὰς τοιαύτας φωνὰς, ἐνίστε ἀναμιμνήσκειται τῆς θλιβερᾶς ταύτης σκηπῆς καὶ ἐπαναλαμβάνει ταύτην μετὰ τὸς ὀρμῆς ὥστε δονοῦνται αἱ ὕαλοι τῶν παραθύρων καὶ μὴ ἀναγκάζει νὰ τῷ ἐπιβάλλω σιωπὴν.

Ὁ ψιττακός μου παρατηρεῖ πᾶσαν κίνησιν παρασκευάζουσαν πρᾶξιν τινα συνοδευομένην ὑπὸ κρότου καὶ παράγει ἐκ τῶν προτέρων τὸν κρότον τοῦτον.

Ἐὰν μὲ ἴδῃ πλησιάζοντα εἰς ἀνοικτὸν παράθυρον καὶ ἐτοιμαζόμενον νὰ κλείσω τοῦτο, ἀμέσως φωνεῖ παράγων τὸν αὐτὸν κρότον τοῦ παραθύρου, προτοῦ ἐγγίσω ἐγὼ εἰς αὐτό. Τὸ αὐτὸ δὲ πράττει καὶ ὅταν πάλιν ἀντιστρόφως πρόκειται ν' ἀνοίξω τὸ παράθυρον. Ἐὰν μὲ ἴδῃ κρατοῦντα τὸ βινόμακτρον, ἀπομύσσειται, ἐὰν μὲ ἴδῃ κρατοῦντα ἐνδυμα, πάραυτα καὶ ἐκ τῶν προτέρων διὰ τῶν πτερύγων ἐκτελεῖ τὰς κινήσεις τὰς ὁποίας θὰ ἔκαμνον διὰ νὰ ἐνδυθῶ τὸ ἐνδυμα τοῦτο. Μιμεῖται τὸν ἤχρον τοῦ βέροντος ὕδατος· ἂν μὲ ἴδῃ φέροντα ποτήριον πλήρες ὕδατος ἢ πλησιάζοντα πρὸς τοιοῦτον, ἀμέσως μιμεῖται τὸν ἤχρον τῆς καταπόσεως καὶ καθόδου τοῦ ὕδατος ἐν τῷ φάρυγγι.

Ἐὰν ἴδῃ τὴν γάταν, ἢ ἀπλῶς ἂν ἀκούσῃ καλουμένην γάταν, μιμεῖται πάραυτα τὰς διαφόρους χροιάς τῆς φωνῆς τῆς γάτας· ἐπίσης καὶ τὰς τῶν κυνῶν, ἵππων καὶ ὄνων.

Τὸ σπουδαιότερον ὅμως πάντων τοῦ πτηνοῦ τοῦτου, εἶναι ἡ ἰδιότης ἣν κέκτηται νὰ ἐννοῇ τὰ περίεξα αὐτοῦ συμβαίνοντα καὶ ν' ἀναμιμνήσκειται διὰ τῆς λα-